

Тарас КАБЛАШ

Ми часто говоримо про покликання, і ця тема актуальна та цікава для кожного, хто своє життя не хоче змарнувати. Зазвичай, ми називаємо покликанням монашество чи священство. Також кожен старшокласник чи студент намагається збагнути своє покликання, щоб обрати собі певний напрям у навчанні. Зрештою, Святе Письмо кожного з нас кличе, насамперед, до святості: «Святими ви мусите бути, бо я – святий, Господь, Бог ваш» (Лев.19:2). Але є ще один аспект нашого покликання, який полягає у наших відносинах зі світом, створеним Богом і дарованим нам...

Щоб відкрити це покликання щодо світу та зрозуміти його, звернімося до книг Старого Завіту. Із книги Буття дізнаємось, що Господь творить людину на Свій образ (Бут.1:27). Після того читаємо такі Божі слова, звернені до нас: «Будьте плідні й множтеся і наповняйте землю та підпорядкуйте її собі; пануйте над рибою морською, над птаством небесним і над усяким звіром, що рухається по землі; [...] Ось я даю вам усяку траву, що розсіває насіння по всій землі, та всяке дерево, що приносить плоди з насінням: вони будуть вам на поживу.» (Бут. 2:28-29). Цей уривок можна вважати ключовим у розумінні нашого «екологічного» покликання. Бог творить все творіння добрим і дає його людській парі, щоб у співпраці з Творцем вона преображала себе і світ. Уприсутнюючи у світі любов Божу, вона покликана володіти творінням, над яким поставлена. Так Творець довіряє нам довершити те, що Він почав творити своїм Божественним Словом.

Обдарувавши людину свободою на свій лад панувати над всією природою, Господь підніс її, вінець всього творіння, до величної гідності співтворця.

До гріхопадіння розум людини ще не був затьмарений гріхом, вона жила в гармонії з творінням, відаючи сенсом і призначенням всього, що існує. Це показує нам книга Буття в розповіді про те, як Адам називає кожне живе сотворіння (пор.: Бут.2:19). До гріха людство добре розуміло своє «екологічне» покликання – уподібнюватись до Бога, ставати святими і разом із собою освячувати всю природу. Однак вибравши гріх у виді забороненого плоду, людина завдала собі непоправної шкоди, бо ж розум її затьмарився. Наслідки гріха відобразились на всіх рівнях буття людини: особистому, сімейному, суспільному тощо.

Проте гріх людини, який все глибше вкорінюється у її життя, відбивається і на ставленні її до природи: людина забуває своє «екологічне» покликання. Навколишній світ тому перестає бути об'єктом її творчого діяння, а стає предметом наживи та егоїстичного збагачення. Людина, відтак, перестає бути співтворцем, а уявляє себе повноцінним володарем світу, забуваючи, що це Божа для нас спадщина, за якою ми маємо глядіти, як виноградарі з притчі про виноградник. На жаль, часто ми так за ним і доглядаємо, як це робили вони...

Проте Бог не забуває про людину, і завжди намагається повернути її на правильний шлях. Він нагадує їй покликання, яке вона забула, покликання освячувати не тільки своє життя, але і жити в гармонії з природою, бути розумним люблячим і відповідальним господарем на землі. Тому у Святому Письмі крім «Декалогу» – Десяти Заповідей, які врегульовують відносини людей з Богом та між собою, є й інші заповіді, якими Бог пригадує людині забуте нею покликання:

– «Шість років засіватимеш твою землю і збиратимеш урожай. А на сьоме літо залиши її

перелогом і дай одпочити...» (Вих. 23:10-11). У цій заповіді Господь вчить народ вибраний і нас з повагою ставитися до природи, а зокрема до землі, яка приносить нам хліб насущний. Родючість землі порівнюється із працею самого Бога у творенні світу та працею людини, якій Господь також заповідав шість днів працювати, а сьомого відпочивати. Символіка числа сім означає повноту, довершеність, святість. Отже, і ця заповідь наголошує, що людина своїм діянням покликана освячувати не тільки себе, але і природу, в якій вона живе, через що, зрештою, й освятиться сама.

– «Як стоятимеш облогою довго, воюючи проти якогось міста, щоб його забрати, то не будеш нищити його дерево, накинувшись з сокирою; бо його плоди можеш їсти, його ж самого не рубатимеш; хіба ж польове дерево – це людина, щоб його приступом брати?» (Втор. 20:19). Господь ще раз застерігає від нерозумного використання природи, яка може послужити для добра людини.

– «Коли трапиться тобі по дорозі пташе гніздо... з пташенятами або яйцями, і мати сидить на пташенятах чи яйцях, не бери матері з маленькими; ти мусиш пустити матір на волю, а пташенят можеш взяти для себе, щоб тобі було добре й ти довго жив на світі» (Втор. 22:6-7). Бог дбає про найменше Своє створіння, яке живе на землі поруч з нами, і хоче, щоб ми цінували те, що Він нам дав. Тому пам'ятаймо слова апостола Павла, який нагадує нам, що «Господня є земля та її повнота» (1Кор. 10:26).

Окрім приписів закону, Старий Завіт містить яскраві образи, які дуже виразно зображають ставлення Бога до творіння. Пригадаймо собі розповідь про всесвітній потоп (Бут. 6-8). Бог з-поміж грішного народу доручає єдиному праведникові Ноеві будувати ковчег, щоб спасти себе і свою сім'ю перед водами, які мали б знищити усе живе на землі. Знову ж таки це екологічний момент, бо ж через людську діяльність страждати мав весь світ. Однак Бог не забув, що все, створене Ним, було добре, а тому й не погубив весь світ, а заповів Ноеві зберегти в ковчезі по парі кожного виду тварин. Тож коли ми бачимо, як Бог дорожить своїм творінням, чи це не примушує нас самих задуматись над збереженням того багатства природи, яке ми маємо, і закликати до Творця словами псалмопівця: «Господи, Боже наш, яке предивне ім'я твоє по всій землі!» (Пс. 8:10).

Презентація Еко-Біблії

П'ятниця, 17 серпня 2012, 19:59

28 серпня лідери різних християнських конфесій зберуться на Галапагоських островах з нагоди презентації екологічної Біблії. Міжнародна ініціатива хоче закликати сучасну людину, якій Бог доручив створіння, до відповідальності за нього. Ініціатором виступив Союз біблійних Товариств, який об'єднує 145 організацій у 200 країнах. Книга вийшла на іспанській. Мета Союзу - перекласти її на якомога більшу кількість мов.

Еко-Біблія звертає увагу сучасної людини в період глобального потепління подивитися на світ і навколишнє середовище через призму навчання, яке міститься у Святому Письмі. Книга надрукована рослинними фарбами на папері, переробленому з макулатури. Як повідомляють творці, всі наступні видання також будуть дотримуватися принципу "не зашкодь природі".

Але головне в Еко-Біблії - зміст - вона складається з цитат Святого Письма про важливість створіння і відповідальність за нього перед Богом. І місце її презентації

обрано не випадково - Галапагоські острови, де Дарвін, вивчаючи природу, створив свою теорію еволюції. Тут до сих пір існує майже незаймана цивілізацією екосистема. Острови належать Еквадору, до якого звідси майже 1000 км.

Зустріч триватиме до 1 вересня - дня, який відзначається багатьма християнами як День створення.

Джерело: Католицький Оглядач з посиланням на radiovaticana.org

Тарас КАБЛАШ Екологічне покликання людини згідно з Біблією //СЛОВО № 3 (51) 2012, с.22-23